

Ето бай Петъръ воденичаря
дълго стиска ржката ми съ жалъ
и повтаря: „Ний съ вашия стария
побъляхме си като паспаль!“

Чичо Къню, работникъ по минитѣ,
все тѣй помня — брадясалъ и черъ —
да седи предъ шишето съсь вино
и предъ своя карбитовъ фенеръ.

— „Е, кржмата е въ тебе, комшията,
единъ стоборъ ни само дѣли
а не съмъ ти опитвалъ ракията
зарадъ госта — ама нали

все сме горе по пусти галерии —
като нѣма поминъкъ по другъ —
дойдемъ вечеръ отъ дяволъ по черни
па изплакнемъ мжжеца ей тукъ,